

dag, bortset fra forstærket samarbejde om områder under den nuværende søjle 3. Rådet træffer som i dag afgørelse med kvalificeret flertal. Krav om Europa-Parlamentets godkendelse udvides til at gælde generelt, og ikke som i dag kun, hvor det påtænkte samarbejde vedrører et område underlagt fælles beslutningstagen (den almindelige lovgivningsprocedure). Muligheden for at henvise en sag om bemyndigelse til forelæggelse for Det Europæiske Råd udgår. Se art. III-419, stk. 1.

Reglerne om bemyndigelse af forstærket samarbejde inden for den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik indfører krav om enstemmighed i Rådet, hvor der i dag i princippet gælder kvalificeret flertal, men med en såkaldt nødbremse, så et medlemsland i sidste instans kan blokere bemyndigelsen. Medlemslandene beholder initiativretten, og hverken Kommissionen eller EU-udenrigsministeren har således vetoret. Som i dag skal Kommissionen afgive udtalelse, og Europa-Parlamentet orienteres. Der indføres en regel om, at EU-udenrigsministeren skal afgive udtalelse om sammenhængen mellem det påtænkte forstærkede samarbejde og EU's fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik. Se art. III-419, stk. 2.

Forfatningstraktaten skaber en ny, særlig adgang til at indlede et forstærket samarbejde inden for straffeprocess og strafferet. Hvis nødbremsen i art. III-270 og III-271 aktiveres, og Det Europæiske Råd ikke inden fire måneder har handlet, eller hvis et nyt forslag til europæisk rammeloV ikke er vedtaget inden tolv måneder fra forelæggelsen, kan af medlemslandene ind-

føre et forstærket samarbejde på grundlag af den foreslåede rammeloV. I denne særlige situation anses Rådets bemyndigelse til forstærket samarbejde (og Kommissionens og Europa-Parlamentets godkendelse) for at være givet. Se art. III-270, stk. 4, og III-271, stk. 4.

Uanset samarbejdets karakter gælder det fortsat, at ethvert medlemsland, der opfylder betingelserne i afgørelsen om bemyndigelse af samarbejdet og efterlever de retsakter, der allerede er vedtaget inden for samarbejdet, har ret til at deltage (se art. III-418, stk. 1). På andre områder end den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik er det som i dag Kommissionen, der tager stilling til et medlemslands ønske om at deltage. Som noget nyt i forhold til forstærket samarbejde inden for traditionelle samarbejdsområder (søjle 1) kan det ansøgende medlemsland i tilfælde af modstand fra Kommissionen henvise sagen til Rådet, som træffer afgørelse med kvalificeret flertal blandt de lande, der deltager i det forstærkede samarbejde. Se art. III-420, stk. 1.

Inden for den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik er det som i dag til Rådet, og Rådet alene, der afgør, om et medlemsland opfylder betingelserne for at blive optaget i det forstærkede samarbejde. Rådet træffer afgørelse med enstemmighed blandt de lande, som deltager i det forstærkede samarbejde. Det er fremover EU-udenrigsministeren, og ikke Kommissionen, der skal afgive udtalelse vedrørende efterfølgende optagelse af medlemslande i et forstærket samarbejde inden for den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik. Se art. III-420, stk. 2.